

anvistes Fiskerne en Plads, men kun med Erstatning. Ved at vedtage § 6, som den nu staar, vilde man vedtage Noget, der efter mit Skjøn indeholder et Brud paa den bestaaende Retsordning med Hensyn til Eiendomsretten. Det kan jeg ikke paa nogen Maade være med til, og jeg tror heller ikke, at man derved vilde gavne Fiskerne eller Andre.

Madsen: Jeg ønsker kun at gjøre en meget kort Bemærkning. Derjom dette Lovforslag gaar igjennem, som maa antages at indeholde Bestemmelser, der paa andre Maader betrygge Fiskebestanden, kan jeg for mit Bedkommende være med til at opgive Bestemmelsen om Grændserne for Måsternes Størrelse. Men skulde det ikke lykkes at faae denne nye Fiskerilov, og vi altsaa skulle leve videre paa den bestaaende Ordning Grund, hvorefter vi ikke have de Garantier, som denne Lov paa andre Maader maa antages at frembyde, refererer jeg mig for mit Bedkommende min Stilling, derjom der bliver Spørgsmaal om en Forlængelse af den Lov, som suspenderer de i Grunden gjældende Regler om Indskrænkning af Måsternes Størrelse.

Goos: Jeg skal tillade mig nogle faa Bemærkninger i Anledning af den Forhandling, som har fundet Sted om de foreliggende Endringsforslag, hvortil jeg er Medforslagsstiller. Først maa jeg bemærke, hvad jeg glemte i Gaar at sige, at jeg for mit Bedkommende slutter mig til det Forslag, som af det ærede Medlem derovre (Madsen) er bragt frem med Hensyn til § 58, at Ordene „af Fremmede“ udgaa. De ere ukorrekte og deres Udeladelse vil kun rette, ikke forandre nogen Realitet. Derimod kan jeg paa flere af mine Medforslagsstilleres og ogsaa paa egne Vegne ikke anbefale Forandringen af de 5 Aar til 2. Grunden til, at vi ønske at blive staaende ved de 5 Aar, er, at vi ikke anse den gamle Sætning, at dansk Vand er for dansk Vand, som et æret Medlem har erindret mig om, for tilstrækkelig værnet ved de 2 Aar. Vi erkjende naturligvis, at der ligger et Værn i disse, men vi anse ikke Fiskernes Ret for tilstrækkelig værnet derved, ligesom vi ikke mene, at den er værnet allerede ved det, at Retten indskrænkes til danske Undersaatter. Det er en Følge af vor uheldige Lovgivning, at vi skulle anerkjende enhver Indvandret, blot naar han tager Bopæl her, som dansk Undersaatt. Forandres det en Gang, faae vi ganske sikkert Garantibestemmelser i den Henseende, som gjøre det overflødig at sætte

2 Aar eller 5 Aar eller nogensomhelst anden Regel, men saa længe indtil det er sket, mene vi ikke at have i dette Forhold aldeles fyldestgjørende Værn i de 2 Aar, skjøndt det naturligvis er et Værn. Man vil derfor foretrække at blive staaende ved de 5 Aar. Shvorvel jeg kan erkjende, hvad det ærede Medlem (Madsen) her nævnte, at det i enkelte Retninger, f. Ex. med Hensyn til dem, der maatte flytte ind fra Hertugdømmerne, kan blive en noget haard Bestemmelse, er den som almindelig Regel dog formentlig at foretrække. — Jeg skal med Hensyn til Forslaget til § 6 bemærke, at vi forbeholde os til tredie Behandling at stille Forslag om en lille Rettelse, som ikke skal forandre Meningen, saaledes nemlig, at Udtrykket „Landingsplads“ ombyttes med det Udtryk, der er brugt i Lovforslaget, som det foreligger fra Folkethinget, nemlig „Opthalingsplads“. Vi ere af den Opfattelse, at det er rigtigere her at blive staaende ved dette Udtryk, som er brugt i Folkethingets Forslag, for at fjerne al Tvivl og al mulig Forveksling med de Landingspladser, som ere omtalte i § 3. Da dette Ord saaledes har kunnet slippe ind, bemærker jeg — jeg veed ikke, om det er sagt, jeg mener, det bør siges — at Ingen af os, der have bragt dette Forslag frem eller stillet det i denne Form, have affattet det og vi ville ikke gjerne have Vren for at have affattet det; da det blev forelagt os affattet af en Anden, forekom det os, at træffe saa nøiagtig den Opfattelse, som vi paa forskjellig anden Maade havde søgt at formulere, at vi Alle sluttede os til det; derved er den lille Ukorrekthed kommen ind, som vi forbeholdt os at rette eventuelt til 3die Behandling. Hvad selve dette Endringsforslag angaar, skal jeg overfor det ærede Medlem her foran (Madsen) bemærke, at vi ikke kunne erkjende, at det vender Forholdet om paa den Maade, at vi nu skulde have gjort for lidt for Fiskernes Udgang til disse Pladser og for meget for Eierne. Dværtimod tro vi kun at have gennemført den Tanke, som ogsaa laa i Folkethingets Forslag, nemlig, at det maa være enhver Eiers Ret forud for Benyttelsen at faae angivet de Steder, hvor overhovedet Fiskernes Udgang skal gjælde; naar han ikke skal nyde Ufred paa sin Eiendom, maa det forudbestemmes. Folkethingets Forslag aabner Udgang til det paa den Maade, at man siger: Det er Eieren, som selv maa staffe sig disse Steder udpegede, hvor Fiskerne ikke maa komme. Vi sige, at det er naturligt, da det er Fiskerne, der ville gjøre Brug af en anden Mandes Eiendom, at det er dem, som før de kunne gjøre Brug af